

De wereld door de ogen van een tekstschrijver

Geschreven in [Blog, Ondernemerschap](#) door [Maaïke van den Bosch](#) / 13 november 2024 / — [Reageer](#)

Ik zit in een zaal en wacht tot de eerste spreker het podium betreedt. Terwijl de laatste mensen hun plek zoeken, begin ik te tellen. Een, twee, drie... zestien rijen met twaalf stoelen per rij. Voor ik het weet, heb ik uitgerekend dat er bijna tweehonderd mensen zijn.

Kijk eens aan! Dit bezoekersaantal kan een mooi startpunt zijn voor een artikel: er zijn meer mensen op dit evenement afgekomen dan vorig jaar. Alleen... ik bén hier vandaag helemaal niet om een tekst te schrijven. ‘Koppen tellen’ is voor mij een automatisme geworden in de vele jaren dat ik als journalist en tekstschrijver werk. Zo zijn er wel meer werkgewoonten in mijn dagelijks leven geslopen.

De tekstschrijver staat altijd aan

Het is fascinerend hoe beroepsdeformatie je in de greep kan krijgen. Dat geldt natuurlijk voor meer beroepen. Toen ik nog televisiejournalist was, leerde ik veel over storytelling en het monteren van beelden. Sindsdien kan ik niet meer relaxt naar een serie kijken. Elke foute knip in de montage springt in het oog. Aaargh!

Ter ontspanning lees ik graag. Lekker op de bank onder een warm dekentje met een goed boek. Natuurlijk doet een storende spel- of drukfout pijn aan mijn ogen, maar ik let meer op mooie talvondsten, sterke openingszinnen en pakkende koppen. Dat gaat vanzelf. Vind ik dat erg? Zeker niet. Ik geniet van mooie teksten. Bovendien helpt het me om zelf een betere tekstschrijver te worden.

Spotten van mooie verhalen

Als ik op een verjaardagsfeest met iemand aan de praat raak, kan het zomaar gebeuren dat ik diegene het hemd van het lijf vraag. Ongemerkt ben ik dan in mijn interviewmodus geschoten en heeft mijn enthousiasme de overhand genomen. Ik ben immers een goed verhaal op het spoor! Gelukkig vinden de meeste mensen het leuk om over zichzelf te kletsen.

Vang ik in de trein een flard van een mooi gesprek op, dan maak ik meteen een notitie in mijn kladblok. Zit standaard in mijn tas. Maak ik iets groots of kleins mee dat me emotioneel raakt, dan noteer ik dat ook. Spot ik iets opvallends? Idem dito. Het kunnen later zomaar leuke haakjes voor een blog of ingrediënten voor persoonlijk verhaal zijn. Zo viel me tijdens een pelgrimstocht op wat voor bizarre spullen wandelaars allemaal op de camino achterlaten. Dat werd natuurlijk [een blog](#).

Vakidioten aan de wandel

Ik ben zeker niet de enige tekstschrijver die de wereld door een schrijversbril bekijkt. Mijn [tekstbuddy](#) Debbie deelt mijn liefde voor wandelen en we spreken daarom geregeld af voor een stadswandeling. Al struinend reflecteren we op ons zzp-leven en scannen we als ware vakidioten de omgeving op slechte slogans, grappige taalvoutjes of mooie muurpoëzie. Als je blik er eenmaal op gericht is, zie je ze overal.

Al die uren vol ingevingen op straat, het luistervinken in de trein en het speuren naar grappige teksten. Ja, mijn vak houdt me dus flink bezig. Eigenlijk ben ik als freelance tekstschrijver elke dag wel klokje rond aan het werk. Toch? 😊

De afbeelding is gemaakt met behulp van ChatGPT